

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 4 april 2008 in zaak nr. 07/18652 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 oktober 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, geweigerd om (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 6 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar gegrond verklaard en hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend met ingang van 23 oktober 2002 geldig tot 23 oktober 2003, onder gelijktijdige verlenging tot 23 oktober 2004, onder gelijktijdige verlenging tot 26 juni 2005. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 april 2008, verzonden op 9 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

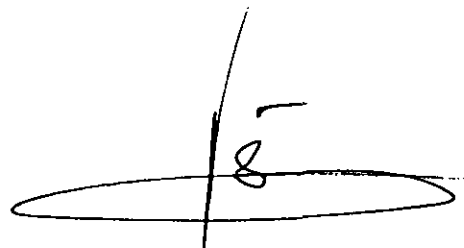
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 november 2008

408.

Verzonden: 21 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, sweeping horizontal stroke with a vertical line intersecting it near the center, and a small loop or flourish on the right side.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/18652

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 4 april 2008

inzake

geboren op :
nationaliteit burger van de Democratische Republiek Congo (DRC),
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. P.R. Klaver,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. P. van Zijl.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 25 oktober 2002, heeft verweerder – voor zover hier van belang - ambtshalve beslist dat aan eiser niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "alleenstaande minderjarige vreemdeling" (amv) wordt verleend.

Tegen dit besluit heeft eiser bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 6 april 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiser gegrond verklaard en aan eiser een amv-vergunning verleend met ingang van 23 oktober 2002, geldig tot 23 oktober 2003, onder gelijktijdige verlenging tot 23 oktober 2004, onder gelijktijdige verlenging tot 26 juni 2005.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 16 november 2007, waar eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Op 3 december 2007 heeft de rechtbank het onderzoek met toepassing van artikel 8:68 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heropend, in afwachting van de uitspraak in hoger

---

beroep tegen de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen van 3 augustus 2007 (AWB 06/8259).

Bij uitspraak van 28 januari 2008 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) beslist op voormeld hoger beroep (LJN: BC3683).

Partijen zijn in de gelegenheid gesteld inhoudelijk op deze uitspraak te reageren, van welke gelegenheid de gemachtigde van eiser gebruik heeft gemaakt.

Desgevraagd hebben partijen toestemming verleend voor het achterwege laten van een nader onderzoek ter zitting. Vervolgens heeft de rechtbank het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 6 april 2007 in rechte stand kan houden.

2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten. Eiser is Nederland op 22 oktober 2002 binnengekomen en heeft op 23 oktober 2002 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluit van 25 oktober 2002 heeft verweerder deze asielaanvraag afgewezen en tevens ambtshalve besloten om eiser niet een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen op grond van het bijzondere beleid ten aanzien van minderjarige vreemdelingen. De asielprocedure is geëindigd met een onherroepelijke uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 13 november 2002, waarbij het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag met toepassing van artikel 8:86 van de Awb ongegrond is verklaard. Het tegen het amv-besluit gerichte bezwaar is bij besluit van 18 februari 2003 ongegrond verklaard. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Breda van 20 juli 2004, is het hiertegen gerichte beroep gegrond verklaard en is bepaald dat verweerder een nieuwe beslissing op het bezwaar dient te nemen. Eiser is op 26 augustus 2005 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij besluit van 12 mei 2006 heeft verweerder vervolgens het bezwaar van eiser gegrond verklaard en aan eiser ambtshalve een amv-vergunning verleend met ingang van 23 oktober 2002, geldig tot 15 juni 2006. Dit besluit is door verweerder op 25 oktober 2006 ingetrokken. Verweerder heeft vervolgens in het thans bestreden besluit van 6 april 2007 opnieuw beslist op het bezwaar van eiser. Eiser heeft op 28 juni 2006 verzocht om verlenging van de aan hem verleende vergunning, almede om wijziging van de beperking in voortgezet verblijf. Op deze aanvraag heeft verweerder nog niet beslist.

3. Verweerder stelt zich, onder verwijzing naar WBV 2005/30, dat is gebaseerd is op het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 1 april 2005 (DPV/AM-872777), op het standpunt dat eiser met ingang van 26 juni 2005 niet langer in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking: "alleenstaande minderjarige vreemdeling", omdat vanaf die datum adequate opvang voor eiser in de DRC aanwezig is in het opvangcentrum van de Congregatie der Salesianen (Don Bosco).

4. Eiser stelt zich op het standpunt dat er sprake is van vluchtelingschap, een situatie als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), dan wel een situatie waarop hem op grond van traumata en/of klemmende redenen van humanitaire aard verblijf toekomt. Eiser kan zich

---

voorts niet verenigen met WBV 2005/30. Hij stelt dat er ook na 26 juni 2005 in zijn algemeenheid noch specifiek voor eiser, geen adequate opvang is in Don Bosco of elders in de DRC. Volgens eiser had verweerder hier nader onderzoek naar moeten doen en had verweerder tevens in het bestreden besluit (ambtshalve) moeten bezien of er aanleiding bestond om eiser voortgezet verblijf toe te staan na bedoelde datum. Het standpunt dat het bestreden besluit in strijd is met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en met de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, heeft eiser ter zitting laten vervallen.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Het onderhavige geschil spitst zich toe op de vraag of de geldigheidsduur van de verleende amv-vergunning terecht is geëindigd op 26 juni 2005.

7. Voor zover eiser, ter onderbouwing van zijn standpunt dat hem ook na 26 juni 2005 verblijf toekomt, heeft gesteld dat sprake is van vluchtelingschap, mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dan wel traumata en/of klemmende redenen van humanitaire aard, overweegt de rechtbank dat dit asielgerelateerde elementen betreffen die reeds eerder aan de orde zijn geweest in de asielprocedure van eiser. Zoals blijkt uit het voorgaande is deze procedure is geëindigd met een onherroepelijke uitspraak van 13 november 2002, waarbij het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag ongegrond is verklaard. In de onderhavige reguliere procedure kunnen deze gronden niet worden meegenomen, zodat de rechtbank hieraan voorbij gaat.

8. Het wettelijk kader is als volgt.

9. Op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 is de minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen. Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregelen van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

10. Ingevolge artikel 3.6, aanhef en onder b, van het Vb 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als amv.

11. Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000 is een voorwaarde voor aanwending van de bevoegdheid als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, dat er naar het oordeel van de minister voor de alleenstaande minderjarige vreemdeling, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of in een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan. Het door verweerder ter zake gevoerde beleid is – voor zover hier van belang - neergelegd in de paragrafen B14/2 en C24/8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

12. Ingevolge het beleid van verweerder, neergelegd in paragraaf B14/2.2.4 van de Vc 2000, wordt onder adequate opvang verstaan, iedere opvang (ongeacht de vorm) waarvan de omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de omstandigheden waaronder opvang wordt geboden aan leeftijdgenoten die zich in een vergelijkbare positie als de betrokken

---

vreemdeling bevinden. De opvang kan – naast opvang bij familie, vrienden, buren, stam- of dorpsgenoten en in door de autoriteiten van een land verzorgde opvangvoorzieningen – bestaan uit opvang in een (particuliere) opvanginstelling indien deze naar lokale omstandigheden aanvaardbaar is. Indien in het landgebonden asielbeleid (zie C24 van de Vc 2000) is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, mag ervan worden uitgegaan dat er adequate opvang is. Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van de beschikking niet te zijn geregeld.

13. In paragraaf C24/8.7 van de Vc 2000 is - onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht van 1 april 2005 en voor zover hier van belang - vermeld dat voor amv's adequate opvang in de DRC voorhanden is en dat voor vier uit Nederland teruggekeerde amv's opvang is geregeld in het opvangcentrum Don Bosco. Bij de feitelijke terugkeer moet de toegang tot een concrete opvangplaats geregeld zijn, tenzij de betrokkene zich zelfstandig kan handhaven.

14. Dat het beleid van verweerder kennelijk onredelijk zou zijn is gesteld noch gebleken.

15. De rechtbank zal – gelet op de beroepsgronden - vervolgens eerst de vraag beantwoorden of Don Bosco in zijn algemeenheid als adequate opvang aangemerkt kan worden.

16. Uit voornoemd ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van april 2005 over de situatie in de DRC blijkt, dat onder andere met Nederlandse middelen het opvangcentrum Don Bosco wordt ondersteund. In dit opvangcentrum kunnen tot vier uit Nederland teruggekeerde alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen van alle leeftijden worden opgevangen. Het centrum biedt tevens een opleiding aan op verschillende niveaus, variërend van de basisschool tot een beroepsopleiding. Met het aantal beschikbare opvangplaatsen kunnen grotere aantallen terugkerende alleenstaande minderjarige vreemdelingen worden opgevangen dan de beoogde vier, aangezien een groot deel van hen die in eerste instantie institutionele opvang nodig lijkt te hebben, uiteindelijk niet of slechts kort in het opvanghuis zal verblijven. Minderjarigen die door Don Bosco worden opgevangen kunnen totdat zij meerderjarig worden in het tehuis verblijven en worden tussentijds niet overgeplaatst naar andere opvanghuizen. Wel wordt getracht om de eventuele familie te vinden, onder andere via het opsporingsprogramma (tracing) van het Congolese Rode Kruis. De algemene ambtsberichten over de situatie in de DRC van september 2005 en december 2006 vermelden woorden van gelijke strekking.

17. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling kan een ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken wordt aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

18. Naar het oordeel van de rechtbank bieden de algemene ambtsberichten over de situatie in de DRC van 2005 en 2006 voldoende basis voor het door verweerder gevoerde beleid en heeft verweerder in redelijkheid mogen stellen dat het opvangcentrum Don Bosco naar plaatselijke maatstaven gemeten adequate opvang biedt aan amv's. Dit volgt ook uit de eerdergenoemde uitspraak van de Afdeling van 28 januari 2008.

---

19. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser onvoldoende concrete aanknopingspunten gegeven om aan de juistheid en volledigheid van voornoemde ambtsberichten te twijfelen. Voor zover eiser heeft verwezen naar de zorgwekkende levensomstandigheden in overige tehuizen, overweegt de rechtbank dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze omstandigheden ook gelden voor het opvangcentrum Don Bosco. Dat een groot aantal straatkinderen in de DRC schrijnende omstandigheden leven, levert ook geen concreet aanknopingspunt in vorenbedoelde zin op. Eiser heeft immers niet, althans onvoldoende, aannemelijk gemaakt dat hij in een dergelijke situatie terecht zal komen, gelet op de opvang die voor hem beschikbaar is in Don Bosco. Voor zover eiser zich op het standpunt heeft gesteld dat eerst nader onderzoek had moeten plaatsvinden, overweegt de rechtbank dat daartoe eerst aanleiding zou hebben bestaan indien de namens eiser naar voren gebrachte informatie een concreet aanknopingspunt zou hebben gevormd om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van 1 april 2005. Dit is blijkens het voorgaande niet het geval. De verwijzing naar het ambtsbericht van mei 2007 acht de rechtbank daartoe niet redengevend, nu in dit ambtsbericht bedoelde opvangmogelijkheid in Don Bosco wordt bevestigd.

20. De stelling van eiser dat Don Bosco voor hem persoonlijk niet als adequate opvang kan worden aangemerkt, omdat hij niet voornemens is vrijwillig terug te keren, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Het gegeven dat de plaatsen in Don Bosco, volgens het contract tussen het IOM en Don Bosco, alleen beschikbaar zijn voor vrijwillig terugkerende minderjarige vreemdelingen, doet niet af aan het gegeven dat adequate opvang voor eiser beschikbaar is. Uit eerdergenoemde Afdelingsuitspraak van 28 januari 2008 blijkt immers dat de keuze van de vreemdeling om niet vrijwillig terug te keren, voor diens risico komt.

21. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder, gelet op het vorenstaande, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, terecht slechts verleend tot 26 juni 2005, omdat eiser vanaf dat moment niet langer voldeed aan de beperking waaronder de vergunning was verleend.

22. Met betrekking tot de grief dat verweerder in verband met de omstandigheden in het land van herkomst en de aanleiding van het vertrek van eiser met gebruikmaking van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid een verblijfsvergunning had dienen te verlenen, overweegt de rechtbank dat deze beleidsvrijheid van verweerder eerst aan de orde komt, indien zich de omstandigheid als bedoeld in artikel 3.56, eerste lid, onder c, Vb (ontbreken adequate opvang) voordoet. Indien die omstandigheid zich niet voordoet is voor afwijking van het beleid geen plaats. Verder blijkt uit de bewoordingen van artikel 4:84 van de Awb dat dit artikel geen toepassing kan vinden bij het aanwenden van de beoordelingsvrijheid van de minister. Deze grief treft mitsdien geen doel.

23. De omstandigheid dat eiser inmiddels een aanzienlijk deel van zijn leven in Nederland verblijft, alwaar hij een schoolopleiding volgt, behoefde voor verweerder evenmin aanleiding te vormen om eiser met gebruikmaking van zijn inherente afwijkingsbevoegdheid een verblijfsvergunning te verlenen.

24. Het beroep dat eiser eerst in zijn schriftelijke reactie van 6 maart 2008 op de Afdelingsuitspraak van 28 januari 2008 heeft gedaan op de artikelen 2, 3, 6, 19 en 20 van het

---

Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind, is naar het oordeel van de rechtbank tardief gedaan en zal derhalve buiten beschouwing worden gelaten.

25. Hetgeen door eiser overigens is aangevoerd leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel dan hiervoor reeds is verwoord.

26. Het beroep is derhalve ongegrond.

27. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

28. Mitsdien wordt beslist als volgt.

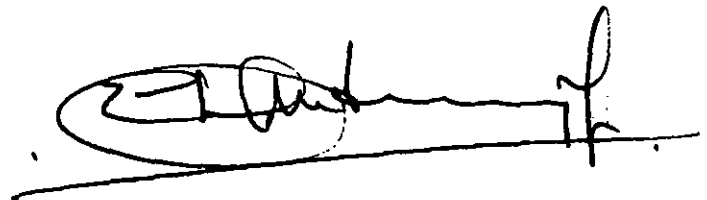
Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.M. Druif als rechter in tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier en in het openbaar uitgesproken op 4 april 2008.

De griffier is buiten staat deze uitspraak mede te ondertekenen.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM

De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te s-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

09 APR. 2008

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN per fax: 28-04-08 28 APR 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

Mr P.R. Klaver*
Mr E.R. Moes
Mr W.J. Jurgers**
Mw. Mr B.L.I.M. van Overloop
Mr J.J. Bronsveld
Mw. Mr C.C.W.G.M. Janssens

* gecertificeerd NMI-mediator
** lid van de Vereniging Arbeidsrecht
Advocaten Nederland (VAAN)

Raad van State Afd. bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

per telefax en per gewone post 070-365 1380

Uw ref :
Onze ref. : 20080953/PK/CH/120120
Betreft :

Bergen op Zoom, 28 april 2008

Grievens hoger beroep inzake
procedurenummer AWB 07/178652

Geachte mevrouw, mijnheer,

Appellant in deze is de heer , geboren op , IND-nr. 0210.22.2082, burger
van de Democratische Republiek Congo, woonachtig te l

Appellant kiest domicilie te (4611 PP) Bergen op Zoom aan de Van der Rijtstraat no. 57, ten kantore
van de bepaaldelijk gevolmachtigde mr P.R. Klaver.

Bij deze verklaart mr P.R. Klaver bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn om voor appellant het
onderhavige appelschrift in te stellen.

Het appelschrift heeft betrekking op de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage,
zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, Vreemdelingenkamer d.d. 9 april 2008, Awbnr. 07/18652,
waarbij de rechtbank het beroep van appellant ongegrond heeft verklaard.

Deze uitspraak wordt hierbij als productie 1 overgelegd. Verder treft u aan overige stukken die in de
procedure bij de rechtbank Den Bosch zijn overgelegd.

In verband met de feestdagen zijn wij op 30 april, 1 en 2 mei gesloten.

Bezoekadres: Van der Rijtstraat 57 • 4611 PP Bergen op Zoom

Correspondentieadres: Postbus 386 • 4600 AJ Bergen op Zoom • T +31(0)164 252 621 • E +31(0)164 255 010 • E info@ravelijnadvocaten.nl • www.ravelijnadvocaten.nl

Op onze dienstverlening zijn onze algemene voorwaarden van toepassing, welke onder meer een beperking van de aansprakelijkheid bevatten.

Deze voorwaarden staan op de achterzijde van deze brief en zijn ook te vinden op onze website.

Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank zoals hiervoor omschreven en wel om de hiernavolgende redenen.

Appellant is sinds februari 2008 meerderjarig. Uit het ambtsbericht DRC december 2007 blijkt onder meer dat vanwege de slechte economische situatie van de laatste jaren en de erosie van familiebanden het echter voorkomt dat weeskinderen aan hun lot worden overgelaten ongeacht hun leeftijd. Bovendien functioneert de staat onvoldoende om een dergelijke opvang te kunnen organiseren. De capaciteit van de opvanghuizen is bij lange na niet genoeg om alle straatkinderen op te vangen. De levensomstandigheden van de kinderen in deze opvanghuizen zijn vaak slechter dan die van de meerderheid van de bevolking.

Sinds Nederland het Don Bosco-huis steunt zijn er nog geen AMV's teruggekeerd naar de DRC. Derhalve is van opvangcapaciteiten geen gebruik gemaakt.

Grief 1

Appellant meent dat de rechtbank in casu ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om aan verweerder te vragen om concreet onderzoek te doen via het ministerie van Buitenlandse Zaken dan wel ambassade zodat daadwerkelijk kan worden nagegaan in hoeverre voor appellant zelf – concreet- voldoende opvang en veiligheid aanwezig is c.q. kan worden geboden.

Toelichting

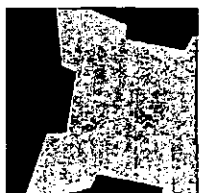
Appellant meent dat in casu uitgegaan wordt van algemene informatie. Appellant meent dat op zijn persoon, inmiddels meerderjarig sedert februari 2008, ten onrechte geen concreet onderzoek is ingesteld via het ministerie van Buitenlandse Zaken door de ambassade.

Grief 2

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte oordeelt dat hij onvoldoende concrete aanknopingspunten heeft gegeven om aan de juistheid en de volledigheid van voornoemde ambtsberichten in de uitspraak van de rechtbank te twijfelen.

Toelichting

Appellant is sedert februari 2008 meerderjarig. Appellant heeft concreet aangegeven dat geen opvang voorhanden is, geen mantelzorg. Verweerder heeft geen concreet onderzoek ingesteld op de persoon van appellant. Ook zijn onvoldoende monitoringgegevens bekend. Appellant meent dat een groot aantal straatkinderen die in de DRC leven onder schrijnende omstandigheden wel degelijk een concreet aanknopingspunt opleveren ten aanzien van de stelling dat ook het opvangcentrum Don Bosco geen opvang wordt geboden.

In hoeverre kan verweerder onderzoeken en ook garanderen dat er daadwerkelijk opvang voor appelland voorhanden is. Dit blijkt niet uit het dossier en ook niet uit concrete onderzoeksgegevens. Appelland heeft wel degelijk aannemelijk gemaakt en verweerder heeft zeker het tegendeel niet aannemelijk gemaakt, dat in zijn situatie er geen opvang beschikbaar is in Don Bosco. Overigens ook elders niet.

Appelland heeft voldoende informatie naar voren gebracht die twijfelt geeft ten aanzien van de stellingname van verweerder. Ten onrechte heeft de rechtbank niet geoordeeld dat in casu zonder nader concreet onderzoek geen duidelijkheid kan worden verstrekt. Er is wel degelijk reden te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van de eerder genoemde ambtsberichten.

Appelland herhaalt dat niet concreet is gebleken in zijn geval dat er opvangmogelijkheden in Don Bosco aanwezig zijn.

Grief 3

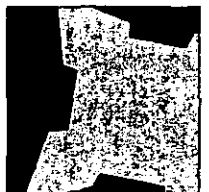
Appelland meent dat de rechtbank ten onrechte op rechtsoverweging 2 uitgaat van het feit dat er voor vrijwillig terugkerende minderjarige vreemdelingen adequate opvang beschikbaar is.

Toelichting

Appelland is sedert februari 2008 meerderjarige. Hij stelt dat er geen adequate opvang voorhanden is. Er zijn geen concrete onderzoeksgegevens toegespitst op zijn persoon. Er zijn geen adequate monitoringgegevens. Appelland kan niet terugkeren. Er zijn enorme risico's bij zijn terugkeer. Let op de algemene onveiligheidsituatie, het binnenlands conflict in de DRC. Van appelland kan in redelijkheid niet worden verlangd dat hij vrijwillig terugkeert. De situatie in het land van herkomst is ongewis, onveilig zoals hierboven vermeld waarbij appelland ook een beroep doet op artikel 15 aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. Er zal voor appelland sprake zijn van een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven, zijn persoon, als gevolg van willekeurig geweld hetwelk zich voordoet in het kader van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Appelland meent dat de rechtbank ten onrechte concludeert dat de keuze mogelijk van appelland om niet vrijwillig terug te kunnen keren voor zijn risico komt. Appelland meent dat men daarmee miskent de onveiligheidsituatie in het land van herkomst waarbij primair een beroep wordt gedaan op artikel 15 aanhef en onder c van de Definitierichtlijnen maar ook subsidiair met een beroep op artikel 3 EVRM en artikel 3 Antifolterverdrag.

Grief 4

Appelland meent dat er bij rechtsoverweging 21 ten onrechte door de rechtbank wordt beoordeeld dat hij vanaf 26 juni 2005 niet langer voldeed aan de beperkingen waaronder de vergunning was verleend.

Toelichting

Appellant meent dat hem een langere vergunning had toegekend kunnen worden, dat sprake was van voortgezet verblijf en dat nog steeds gold dat terugkeermogelijkheden zich niet voordeden. Appellant is in februari 2008 meerderjarig geworden.

Grief 5

Appellant meent dat de rechtbank ten onrechte bij rechtsoverweging 22 overweegt dat de beleidsvrijheid van verweerder in het kader van eigen bevoegdheid Staatssecretaris, inherente afwijkingsbevoegdheid, eerst aan de orde komt indien zich de omstandigheid als bedoeld in artikel 3.56 1° lid onder c Vb voordoet.

Toelichting

Appellant meent dat de Staatssecretaris in casu wel gebruik had kunnen maken van de eigen bevoegdheid, van een afweging van belangen. Appellant meent dat sprake is van een onevenredige belangenbenadeling. Appellant meent dat in casu, gelet op het concrete geval, de concrete omstandigheden van het geval, wel de Staatssecretaris beoordelingsvrijheid aanwezig is om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid, discretionaire bevoegdheid.

Appellant heeft langdurig in Nederland verbleven, een opleiding gevolgd. Hij kan van wezenlijk Nederlands belang zijn voor de economie en de samenleving. Appellant spreekt de taal.

Grief 6

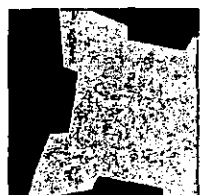
Appellant meent dat de rechtbank onder 24 ten onrechte oordeelt dat het beroep dat appellant heeft gedaan op de artikelen 2,3,6,19 en 20 van het IVRK naar het oordeel van de rechtbank tardief zijn gedaan en derhalve buiten beschouwing moeten worden gelaten.

Toelichting

Appellant meent dat in casu de rechtbank ambtshalve had kunnen toetsen de artikelen 2,3,6,19 en 20 van het IVRK en daarnaast, gelet op het feit dat appellant een beroep heeft gedaan op deze artikelen dat deze artikelen wel ten volle hadden dienen te worden getoetst door de rechtbank en dat deze niet door de rechtbank buiten beschouwing hadden kunnen worden gelaten.

Grief 7

Appellant meent voorts dat de rechtbank ten onrechte niet (ambtshalve) heeft getoetst aan primair artikel 15 aanhef en onder c van de Definitierichtlijnen en subsidiair artikel 3 EVRM En artikel 3 Antifolterverdrag.

Toelichting

Appellant meent dat sprake is van een onveilige situatie in het land van herkomst. Er is naar de mening van appellant sprake van ernstige individuele bedreiging van zijn leven als burger als gevolg van willekeurig geweld hetwelk zich voordoet in de DRC. Appellants veiligheid kan niet worden gewaarborgd vandaar dat appellant ook meent dat de rechtbank had dienen te toetsen aan primair de Definitierichtlijnen, onder andere artikel 15 aanhef en onder c, alsmede subsidiair artikel 3 EVRM en artikel 3 Antifolterverdrag.

Redenen waarom appellant u verzoekt de uitspraak waartegen dit hoger beroep zich richt te vernietigen en te bepalen dat:

- I de bestreden uitspraak wordt vernietigd en te bepalen dat ook de bestreden beslissing van de Immigratie- en Naturalisatiedienst wordt vernietigd zodanig dat appellant alsnog de gevraagde verblijfsstatus wordt verleend;
- II verweerder wordt veroordeeld in de kosten van het geding.

Hoogachtend,

u

P.R. Klayer,
gemachtigde

